

За наукові КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 5 (815).

17 лютого 1965 р.

Ціна 2 коп.

ПОСЛАНЦІ НАРОДУ

З ПЕРЕДВИБОРЧИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ КОЛЕКТИВУ УНІВЕРСИТЕТУ

НАБЛИЖАЄТЬСЯ 14 березня — день виборів до місцевих Рад депутатів трудящих.

За традицією, що склалася у радянських людей, цей святковий день трудящі нашої країни зустрічають великими успіхами у всіх галузях народного господарства, науки й культури.

В ці дні на підприємствах і будовах, в учбових закладах і установах проходять загальні збори по висуванню кандидатів — кращих синів і дочок народу — до органів радянської влади.

12 лютого у Великому актовому залі університету зібрались вчені, студенти, робітники. Вони зібрались, щоб назвати своїх кандидатів до обласної, міської та районної Рад депутатів трудящих.

Загальні збори колективу університету відкриває секретар парткому тов. **І. М. Дузь**.

З доповіддю «Про вибори до місцевих Рад депутатів трудящих 14 березня 1965 року» виступив тов. **Л. Стрельцов**.

Доповідач говорить про великі досягнення радянського народу під керівництвом Комуністичної партії в створенні матеріально-технічної бази комунізму. Про величезні успіхи нашої країни яскраво свідчать цифри та факти, наведені на V Сесії Верховної Ради СРСР.

Величезна роль Рад у вирішенні народногосподарських завдань, говорить далі доповідач. Залучення громадськості до роботи в Радах значно покращило їх діяльність. Зв'язок з населенням наблизив їх діяльність до запитів трудящих, а наявність спеціалістів в Радах дозволила конкретно, по-діловому вирішувати питання повсякденного життя.

Відновлення єдиних радянських органів на місцях після листопадового Пленуму ЦК КПРС розширяє їх права, створює можливості для зміцнення зв'язку промисловості з сільським господарством. Турбота про побут населення залишається важливим обов'язком місцевих Рад.

Радянський депутат — обранець народу. Йому довіряють, дають великі права. Виконуючи волю своїх виборців, їх накази, він покликаний діяти зі всією принциповістю і керівники підприємств і установ зобов'язані уважно прислухатися до голосу депутата.

Наш радянський депутат — державний діяч нового типу, він вишов з народу й відданий народу.

це з величезною силою демонструє демократизм нашого ладу.

Далі тов. Стрельцов розповідає про діяльність депутатів — обранців нашого колективу.

Висуваючи своїх кандидатів, ми впевнені, що ставши депутатами, наші товариші будуть з честю служити нашій великій справі комунізму.

Потім головуючий надає слово для висування наших кандидатів.

Першим на трибуну піднімається доцент **С. Іванчов**.

Від імені викладачів, співробітників і студентів Одеського університету, говорить тов. Іванчов, я пропоную висунути кандидатом в депутати Одеської обласної Ради депутатів трудящих завідуючого кафедрою фізико-хімії полімерів і колоїдів, професора, доктора хімічних наук, ректора Одеського університету — **Олександра Івановича ЮРЖЕНКА**.

Олександр Іванович Юрженко, говорить тов. Іванчов, пройшов великий життєвий шлях від селянського хлопчика до великого вченого. Напевно, краще всього характеризує його як вченого його друкована продукція. Він автор близько ста оригінальних наукових робіт. Ним виховано вже десять кандидатів наук, один з яких захистив докторську дисертацію.

Комуніст тов. Юрженко успішно поєднує велику наукову, педагогічну роботу з громадською.

Будучи ректором університету, він багато зробив для розвитку нашого вузу, який іде до свого сторічного ювілею, для розвитку хімічних та інших наук, в справі підготовки наукових кадрів, виховання наукових співробітників.

Я вважаю висунення Олександра Івановича Юрженка кандидатом в депутати Одеської обласної Ради депутатів трудящих обґрунтованим, заключає свій виступ тов. Іванчов, і закликаю всіх підтримати його кандидатуру.

Я думаю, що висловлю думку всіх студентів, говорить студентка III курсу хімічного факультету **С. Ганчо**, якщо скажу, що Олександр Іванович чудовий учений, прекрасний педагог й чуйний вихователь. Ми, студенти дуже любимо лекції Олександра Івановича, вони завжди змістовні, глибоко наукові й цікаві. Це справжні лекції радянського вченого, який віддає всі свої знання молоді. Особливо тепле, батьківське турбування виявляє Олександр Іванович до нас, сту-

дентів, які працюють в лабораторії під його керівництвом. Студенти люблять Олександра Івановича як людину та наукового керівника.

Я від душі підтримую і закликаю всіх підтримати висунення Олександра Івановича кандидатом в депутати Обласної Ради депутатів трудящих.

Доцент **А. Введенський** висуває кандидатом в депутати міської Ради депутатів трудящих заступника голови Облвиконкому тов. **ГЛАДКУ Лідію Всеволодівну**.

Лідія Всеволодівна є вихованкою нашого університету, говорить тов. Введенський. Вона активний і відомий комсомольський, а потім партійний працівник. Знаходячись на високих постах, Лідія Всеволодівна багато зробила в галузі ідеологічної і пропагандистської роботи, завжди приділяла велику увагу роботі вузів і особливо нашого університету. І зараз, переходячи на роботу в радянські органи, вона продовжує надавати допомогу в розвитку науки й освіти.

Я прошу підтримати кандидатуру Лідії Всеволодівни Гладкої.

Висунення кандидатури тов. Гладкої Л. В. підтримує старший викладач факультету іноземних мов тов. **Байдак**.

Професор **О. Морозов**, виступаючи від імені хіміків, кандидатом в депутати міськради називає доцента хімічного факультету **Надію Львівну ОЛЕНОВИЧ**.

Багато років працює на факультеті Надія Львівна. Серед колективу студентів і викладачів факультету вона користується великою повагою за свою чуйність, принциповість. Виконуючи велику роботу, Надія Львівна успішно провадить і наукові дослідження.

Тов. О. Морозов закликає підтримати кандидатуру **Н. Л. Оленович**.

ЗАГАЛЬНИМИ зборами колективу викладачів, студентів, співробітників університету 12 лютого висунути:

О. І. ЮРЖЕНКО — кандидатом в депутати Одеської обласної Ради депутатів трудящих по 105 виборчій дільниці.

Л. В. ГЛАДКА — кандидатом в депутати Одеської міської Ради депутатів трудящих по 117 виборчій дільниці.

Н. Л. ОЛЕНОВИЧ — кандидатом в депутати Одеської міської Ради депутатів трудящих по 173 виборчій дільниці.

З. В. ПЕРШИНА — кандидатом в депутати Одеської міської Ради депутатів трудящих по 195 виборчій дільниці.

А. П. ЧЕРЕДНИЧЕНКО — кандидатом в депутати Одеської міської Ради депутатів трудящих по 148 виборчій дільниці.

Т. П. ФЕДОРЧЕНКО — кандидатом в депутати районної Ради депутатів трудящих Центрального району по 153 виборчій дільниці.

М. М. ВОРОНЦОВА — кандидатом в депутати районної Ради депутатів трудящих Центрального району по 21 виборчій дільниці.

М. В. ДОМБРОВСЬКА — кандидатом в депутати районної Ради депутатів трудящих Центрального району по 223 виборчій дільниці.

Ю. А. МАЦЕНКО — кандидатом в депутати районної Ради депутатів трудящих Центрального району по 249 виборчій дільниці.

Напевно, немає людини на історичному факультеті, яка б не знала Заїру Валентинівну Першину, говорить доцент **Ф. Гудимович**. Прекрасний педагог, молодий вчений і хороший вихователь, вона завжди в туш подій історичного факультету та всього університету. Від студентки до кандидата наук, доцента — такий шлях Заїри Валентинівни.

Тов. Гудимович від імені колективу історичного факультету висуває кандидатом в депутати міської Ради депутатів трудящих **Заїру Валентинівну ПЕРШИНУ**. Від імені вчених-істориків кандидатуру **З. В. Першиної** підтримує доцент **П. Каришковський**.

На трибуні старший викладач **І. Никифорчук**. Він висуває від імені колективу університету кандидатом в депутати Одеської міськради завідуючого відділом науки обкому партії тов. **ЧЕРЕДНИЧЕНКА** **Анатолія Павловича**.

Я знаю **Анатолія Павловича**, говорить тов. Никифорчук, з студентської лави. Ще тоді товариші обирали його своїм комсомольським вожаком. Протягом багатьох років на комсомольській роботі **Анатолій Павлович** виявив себе як чудовий організатор і вихователь молоді. В останні роки тов. **Чередниченко** висунутий на керівну партійну роботу.

Тов. **Чередниченко** — достойна кандидатура до місцевих органів радянської влади. Я прошу підтримати кандидатуру **Анатолія Павловича Чередниченка**.

Своїм кандидатом в депутати райради Центрального району секретар партбюро географічного факультету тов. **Ю. Амброз** від імені всіх географів називає доцента університету т. **ФЕДОРЧЕНКА** **Тимофія Прохоровича**.

Від скромного радянського вчителя до доцента вищого учбового закладу — такий трудовий шлях нашого товариша. **Тимофій Прохорович** хороший громадський діяч і солідний вчений. Його праці користуються великою популярністю і мають народногосподарське значення.

Я прошу підтримати кандидатуру тов. Федорченка **Т. П.** Старший викладач **Г. Аксентьев** в своєму виступі підтримує кандидатуру тов. Федорченка **Тимофія Прохоровича** в депутати районної Ради.

У нас в університеті багато років працює **Маргарита Михайлівна ВОРОНЦОВА**, говорить тов. **Нестеровська**. Сьогодні, коли йде висування кандидатів в депутати місцевих Рад, наш колектив вче-

них і наукових співробітників фізінституту одногосно висуває **Маргариту Михайлівну** кандидатом в депутати районної Ради Центрального району. **Маргарита Михайлівна** користується глибокою повагою нашого колективу. Жодна подія в житті колективу не проходить без її активної участі. **Маргарита Михайлівна** буде справжнім слугою трудящих, хорошим народним депутатом райради.

Я прошу підтримати кандидатуру **М. М. Воронцової**.

Від колективу біологів кандидатом до райради Центрального району висувається доцент факультету **Марія Вільгельмівна ДОМБРОВСЬКА**. Доцент **С. Тигоренко**, який назвав її кандидатуру, говорить: — **Марію Вільгельмівну Домбровську** знають і люблять на факультеті. Невтомний громадський діяч, принциповий комуніст, вона неодноразово висувалась на партійну роботу на біологічному факультеті й в університеті. Разом з тим, вона проводить велику наукову та виховну роботу.

Немає сумніву, що вона з честю справиться зі своїми обов'язками, що ставляться перед депутатом.

Я прошу підтримати кандидатуру тов. **Федорченка** **Тимофія Прохоровича** в депутати районної Ради.

Обрано також довірених осіб кандидатів в депутати місцевих Рад.

Загальні збори колективу університету по висуненню кандидатів в депутати місцевих Рад пройшли в обстановці великої активності виборців.

НА ВИСОТІ

МИ познайомились в Одеських Черемушках, де степ підступає до самісінських новобудов. Було холодно й вона гостинно запросила мене до кабіни. В кабіні підйимального крану, на висоті четвертого поверху тепло, прибрано, просто: сидіння, три штурвали з стрілками та різними написами. На полиці — розкрита книжка.

— Віра! — команда знизу. Поворот штурвалу — і потужний С-419 легко піднімає вантаж на

дах. Монтаж будинку закінчується. З вікна видно, як на пустирі бульдозери розмічають майбутні вулиці. В перервах між «віра», «майна» говоримо.

В 1961 році Лариса закінчила десятирічку на Миколаївщині, де й зараз живе сім'я. Вступала до університету — не пройшла по конкурсу. Подала документи до професійно-технічного училища. Через рік закінчила на «відмінно». На

будівництво прийшла крановщицею. Нелегко було спочатку. В управлінні краном потрібен точний розрахунок, вправність, уважність. З часом прийшов досвід і кран підкорився дівочим рукам.

Лариса вважає, що це найкраща з будівельних спеціальностей, найромантичніша. Від першого каменя фундаменту до покрівлі — в усіх будівельно-монтажних роботах участь крановщика найактивніша. Як не пишатися цим! Тепер в новому районі Одеси на її рахунок сім новеньких будинків.

Від мрії до здійснення іноді лежить довгий шлях. Так вийшло в

Лариса ЗАРИЦЬКА

Лариси. Перша невдача не обезкрилила її, все ж досягла свого: вона уже студентка філологічного факультету вечірнього навчання. З'явилися нові обов'язки. Буває не відпочинеш після роботи — пора на заняття, а то з лекцій на третю зміну. Як важливо економ-

но використовувати час, берегти його. Коли бажання поєднується з сумлінною, наполегливою працею, труднощі відступають.

Лариса живе в гуртожитку. Її подруга Віра Власик теж першокурсниця, вчиться в Політехнічному інституті. Дівчата в усьому допомагають одна одній. Особливо важко було в перший місяць. Тиша осін. Мріяє надвечір'я. На танці піти б, чи просто погуляти, а вони за книжки сідають. Відповідальність самодисциплінує.

Під час зимової сесії Лариса відпустки не брала. Саме був розпал робіт, не хотіла бригаду підводити. Книги з собою брала, але й розкрити не вдавалось. Все ж іспити склала добре.

Така вона, Лариса Зарицька, скромна й проста дівчина, робітниця й студентка.

Семестр почався. Нехай він принесе Ларисі нові успіхи.

А. МИКІТЕНКО.

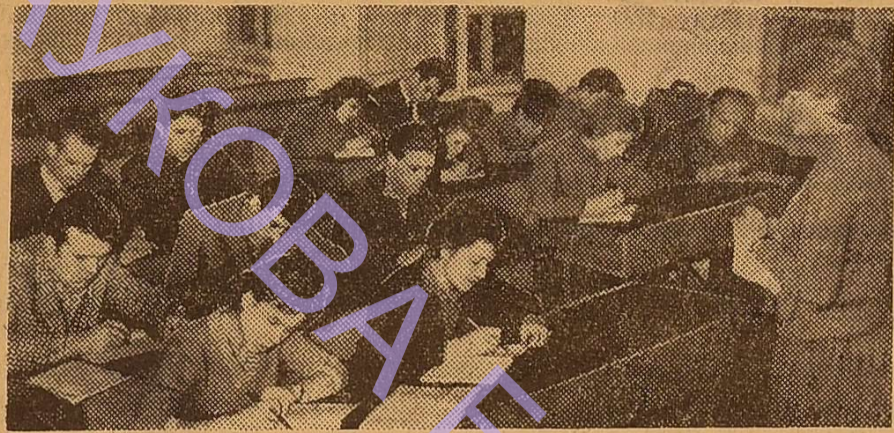
КОРОТКО

9 — «відмінно», 2 — «добре» — такий результат іспитів з спецкурсу, який слухався на вищих педагогічних курсах при факультеті іноземних мов. Спецкурс, присвячений історії англійського мистецтва (живопис і театр), був прочитаний доцентом Б. Шайкевичем та старшим викладачем М. Соколянським.

В Науковій бібліотеці Одеського університету ведеться картотека «Нові книжкові надходження». Вона відбиває книжкові надходження за останні три місяці. Слідкуйте за новинками літератури, що надійшли до Наукової бібліотеки ОДУ, по нашій картотеці.

В Центральному лекторії періодично проводяться лекції з циклу «Новинки зарубіжної літератури». Чергова лекція була присвячена творчості прогресивного німецького письменника Дітера Нолля. Прочитала її доцент М. П. Мудесіті. Змістовна лекція була прослухана з великою увагою.

З Ленінграда до рідного університету повернулись учасники нашої самодіяльності, які взяли участь в традиційній зустрічі університетських художніх колективів, що відбулась під час канікул. Виступ наших артистів був сприйнятий з великою зацікавленістю.

З МАЙБУТНІМИ АБІТУРІЄНТАМИ

ЗНАЄШ сам — навчи інших! — ось правило якого твердо дотримуються студенти-активісти нашого університету.

Йдучи за цим правилом, комсомольська організація ОДУ і в цьому році на громадських засадах створила підготовчі курси для робітників і службовців підприємств і установ, які бажать вступити до вузу.

В минулому навчальному році такі курси закінчили 124 чоловіки. Більшість слухачів вступили до вузу. На початку нинішнього навчального року до комітету комсомолу надійшли листи від бувших слухачів курсів. В цих листах висловлюється подяка викладачам і організаторам курсів за надану допомогу.

Курси розпочали свою роботу. Слухачами їх є робітники заводів, фабрик, офіцери й солдати Радянської Армії. До дня відкриття курсів (1 грудня) бажаною вчитися було 218. Тепер їх число зросло до 249 чоловік. На курсах є три технічних і одна гуманітарна групи. 21 студент шести факультетів є

викладачами курсів. Особливо цікаво проходять заняття з геометрії в першій технічній групі, де викладає студентка IV курсу механіко-математичного факультету Шура Дзюбинська.

Цікаво проводять заняття з тригонометрії студентка IV курсу механіко-математичного факультету Оля Воробкало. Студентка III курсу факультету іноземних мов Ліда Болоцька допомагає майбутнім абітурієнтам з англійської мови, студентка V курсу історичного факультету Інна Стеблюк — з історії, студентки Алла Трибуль, Ліля Дурейкіна та студент Коля Козієнко — з німецької мови.

Всі студенти-викладачі сумлінно ставляться до своїх обов'язків. Навіть в найгарячіший час — в період сесії — студенти-викладачі знаходили час для того, щоб проводити заняття на курсах.

Зараз, після канікул, курси продовжують свою роботу.

А. ЦИБУЛЬСЬКИЙ.

НА ЗНІМКУ: заняття на підготовчих курсах проводить студентка Олександра Дзюбинська.

ПО ТУ СТОРОНУ ЛЕГЕНДИ

ЭТО отрывок из документальной повести «Бездна». В основу ее положены действительные события, происходившие в годы Великой Отечественной войны и в наше время. Автор использовал материалы краснодарского процесса 1963 года, на котором присутствовал. Перед читателем пройдут картины тяжелых дней фашистской оккупации, самоотверженной борьбы советских патриотов с коварным врагом.

В отрывке, который мы печатаем, рассказывается о подвиге советского разведчика в тылу противника. Повесть Л. Гинзбурга будет напечатана в журнале «Знамя» в весенних номерах 1965 года.

В таганрогском гестапо канцелярией — шрайбштубе — заведовал молодой зондерфюрер Георг Бауэр. Он прибыл в Таганрог в феврале 1943 года, вскоре после событий на Волге: возвращался из Германии, из отпуска, в полевое гестапо на станцию Чир, но Чир к тому времени был уже взят русскими, полевое гестапо разгромлено и отдел «1-с» вновь сформированной 6-й армии направил Бауэра для прохождения дальнейшей службы в Таганрог, к Брандту.

Бауэру было девятнадцать лет, он родился в городе Оппельс (Си-

лезия), рано потерял родителей и воспитывался у тетушки. Он принадлежал к той категории молодых немцев, которые выросли и духовно «оформились» при Гитлере и никакой другой, «нефашистской» жизни не знали, представить себе не могли, что можно жить иначе.

...Назначенный на должность начальника шрайбштубе таганрогского гестапо, Георг Бауэр вполне соответствовал тем представлениям, которые можно составить о нем, ознакомившись с его биографией. Он был инициативен, реши-

телен и свои обязанности выполнял с максимальной самоотдачей. Хотя и не очень это ответственная должность — начальник гестаповской канцелярии, Бауэр в короткий срок сумел придать ей в глазах сослуживцев важное значение, он как-то так повернул дело, что шрайбштубе стала в таганрогском гестапо чуть ли не «главным участком». Этот фанатик, служа нацистской «идее», выжимал из своей скромной должности все, что мог.

В один из вечеров Георг Бауэр, выйдя из помещения гестапо, направился на Елизаветинскую улицу. По дороге он остановился у встречного танкиста-ефрейтора и велел ему следовать за ним.

Бауэр забарабанил в дверь низкой, чуть выше человеческого роста, мазанки. Внутри дома отозвались, наверно, давно были готовы к этому стуку, все предусмотрели: что нужно припрятали, унесли к знакомым, договорились между

собой как отвечать и как вести себя в случаях «их» прихода.

Дверь открыл парень в трусах и в майке, лет восемнадцать. Бауэр с ефрейтором, пропустив парня вперед, прошли в дом, где находились две женщины — бабка и мать.

Бауэр бегло осмотрел помещение, затем приказал парню одеться и вытолкнул его на улицу...

Арестованного повели. Бауэр, достав из кобуры пистолет, шел сзади, ефрейтор-танкист — впереди. Возле городской полиции Бауэр отпустил ефрейтора, наградив его пачкой сигарет, а сам вместе с задержанным вошел в здание. Он привел задержанного в одну из свободных комнат и запер за собой дверь.

— Германские органы, — сказал Бауэр, — располагают данными о том, что вы принадлежите к подпольной большевистской организации. Вам понятно?..

Сперва гестаповец нажимал по всем правилам, угрожал расстрелом, уличал: назвал несколько фамилий подпольщиков. Парень, конечно, «никого не знал»: он живет с бабушкой, с матерью, работает

ДО 20-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

в мастерской, ни с кем не встречается. Тогда Бауэр заговорил о парашютистах:

— Завтра ночью... костры из соломы...

Даже район выброски был известен.

Значит, их выдали, причем выдал кто-то из своих, самых проверенных. Это была катастрофа, полнейший провал. Провалилась организация; на фашистские автоматы, в смерть проваливались десантники. И сам этот парень, как в пропасть, проваливался в беспомощность, в слабость, в бездействие, потому что уже ничего не мог предпринять, никого предупредить не мог. Оставалось только молчать.

И вдруг:

— Великая Германия не хочет, чтобы ты — молодой человек — потерял голову... Мы не звери... Наш долг предостеречь...

Гестаповец повеселел, почти доверительно стал рассказывать, сколько таких вот «ребят» пришлось перевешать и как они перед

НАМ ПИШУТЬ ВОНА МУСИТЬ ВІДПОВІСТИ

Іспити... До них готуються всі, але готуватися можна по-різному. Сідаю до столу, щоб проробити матеріал курсу. Але перш, ніж почати з першої сторінки книги, слід уважно проробити матеріал, який дав викладач на самостійне опрацювання, адже він зовсім незнайомий. Шукаю потрібну сторінку, але... що це? Порядок сторінок порушено, потрібних аркушів не знаходжу. А вони були.

Я мала в руках книжку до того, як віддати її студентці Ковтун і знаю, що книжка мала всі сторінки.

Мене страшенно вразив вчинок Ковтун. Чи думала вона, вириваючи аркуші, над тим, що ця книжка потрібна буде ще багатьом студентам, не кажучи вже про нас, її співкурсницю. Адже книжок і так мало, а тут і ще на одну, вважаєте, стало менше.

Дуже прикро, що дійшовши до третього курсу, Ковтун не розуміє, чи не хоче розуміти те, що вже є істиною для першокласників: дбайливе ставлення до державного майна, підручників. Хочеться, щоб Ковтун стала іншою, щоб іншим було її ставлення до книжок, до державного майна.

А за свій вчинок вона все ж мусить відповісти.

Л. СІЛЕЦЬКА

ТІЛЬКИ РУКОЮ МАХНУВ

ЯКОСЬ вранці, йдучи на роботу я побачила юнака, який йшов попереду мене. Він кинув недокурок на щойно підметений тротуар біля гуртожитку № 1.

Я зробила йому зауваження і порадила підняти недокурок і кинути в урну, що знаходилась поруч. Але юнак тільки рукою махнув і пішов своєю дорогою. Хто він? Виявилось, студент першого курсу хімічного факультету Одеського університету О. Ткач.

Хочеться, щоб студент Ткач та інші такі пам'ятали, що вони своєю поведінкою плямують честь студента.

А. ОЛЄЙНИКОВА.

ЛАБОРАТОРІЯ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ ФОНЕТИКИ

В травні 1963 року на факультеті іноземних мов була організована Лабораторія експериментальної фонетики. Вона оснащена спеціальною апаратурою, яка реєструє фізичні параметри сигналу мовлення і дає можливість проводити всебічне дослідження фонетичної структури звукової мови.

За минулий період лабораторією проведена певна робота. Створено актив, здійснювалось освоєння наявної апаратури, вироблена методика та визначена тематика досліджень.

В процесі вироблення методики торкнулися і мало висвітлених питань про звукові кордони та стики, розроблено було метод компресированих інтонограм, який дає можливість одержати яскравий ілюстраційний матеріал про фізичну характеристику мовлення, охопивши великий мовний матеріал.

При лабораторії проводять наукову роботу понад 20 викладачів факультету іноземних мов та філологічного факультету.

Більшість тем присвячено інтонаційній структурі певних комунікативних типів фрази іноземних мов в співставленні з інтонаційною структурою української, російської мов.

Розробляється ряд питань, що не знайшли висвітлення чи мало висвітлені у вітчизняній та закордонній лінгвістиці. Так, вперше з допомогою інструментальних методів вивчається інтонація складно-підрядних речень в українській мові (доцент М. Павлюк), інтонація емоціональних вигуків в українській мові (доцент Ю. Касім), акустична природа українського словесного наголосу та ряд інших.

Розроблюється комплексна тема, присвячена проблемі інтонаційної та синтаксичної структури французьких речень (науковий керівник доцент А. Грищенко).

Велика робота проводиться в галузі вивчення особливостей творчості англійських та американських письменників. Цікава робота доцента В. Кухаренко, яка вивчає інтонаційну структуру складних речень по творах Е. Хемінгуей. Вона одержала переконливий експериментальний матеріал, що стверджує гіпотезу про специфічне наростання інтенсивності в складних реченнях в творах Е. Хемінгуей.

В ЛЕФ приділяється увага застосування нових методів експериментального дослідження. Є намагання застосувати метод дослідження біоелектричної активності мовних м'язів. Одержано дані про початок артикуляції звуку.

При лабораторії проводять роботу два аспіранти Е. Нушикян та А. Зінов'єва, які беруть участь в розробленні комплексної теми. Працює й ряд студентів в гуртку експериментальної фонетики, систематично проводяться семінари для студентів філологічного факультету та іноземних мов. Раз в місяць проводиться колоквиум, на якому слухаються і обговорюються доповіді з актуальних питань експериментальної фонетики.

В лабораторію приходять все більше і більше викладачів і студентів. При цьому безперервно розширюється коло проблем, вирішення яких потребує в найближчий час додаткового оснащення ЛЕФ сучасною науково-дослідною апаратурою.

Доцент Т. БРОВЧЕНКО,
науковий керівник ЛЕФ.

На знімках: (вверху) аспірантка А. Зінов'єва проводить експериментальний запис в студії звукозапису ЛЕФ; (внизу) доцент В. Кухаренко за розшифровкою інтонограм в лабораторії експериментальної фонетики.

ЦІКАВА ВИСТАВКА

ГОТУЮЧИСЬ до 100-річчя Одеського державного університету, Наукова бібліотека організувала виставку (два стенди) «До історії Одеського (Новоросійського) університету».

Виставка відкривається матеріалами про Рішельєвський ліцей. Промова Ланжерона на відкритті ліцею, Статут Рішельєвського ліцею в Одесі. Цікава копія «Указу правлячому Сенату», який подарував Новоросійському Краю способи до вищої освіти юнацтва, в якому сказано: «Замість Рішельєвського ліцею створити в Одесі імператорський Новоросійський університет... 1 травня 1865 року».

На виставці є портрети М. І. Пирогова, який, будучи почителем Одеського учбового округу, ще в 1857 році піднімав питання про створення університету, і І. І. Мечникова, ім'я якого присвоєно нашому університету. Тут же книжка С. Я. Штрайка «І. І. Мечников в Новоросійському університеті».

Велику цінність являє собою праця професора А. І. Маркевича «Двадцятип'ятиріччя Новоросійського університету», стаття М. Г. Попруженко «Імператорський Новоросійський університет (з приводу 50-річчя його існування)». Статті з збірника «75 років Одеського університету» відбивають життя університету від 1865 року до революції і в радянський період, до 1940 року. 90-річчя ОДУ присвячений ювілейний збірник Праць, Том 145, 1955 рік.

На другому стенді знаходяться всі види університетських видань, списки студентів, протоколи засідань Ради, річні урочисті акти і «Записки» всіх факультетів Новоросійського університету. Тут же — видання всіх товариств, які були при університеті. «Записки Новоросійського товариства природодослідників», «Щорічник магнітометеорологічної обсерваторії», «Літопис історико-філологічного товариства», «Повідомлення Одеського бібліографічного товариства» і, нарешті, «Праці Одеського державного університету» за останні роки.

Виставка ілюстрована фотографіями.

Т. ЛОГВИНОВА.

смертью, когда надеваешь им на шею веревку, все еще верят в спасение, в то, что хотя их только напугать, но спасения никакого не бывает — просто вышибаешь изпод ног табуретку, и все. А еще расстреливают в затылок. Это делается так: выезжают за город, подводят к яме... Многие бы рады в такую минуту начать жизнь сначала, но уже поздно. А вот у тебя есть еще возможность, мы на тебя не смотрим как на пропащего...

Бауэр знал: сейчас допрашиваемый подведен к той грани, которую и не такие люди, как этот мальчик, переступали ради одного только продления надежды на жизнь, ради одной иллюзии, что еще не все кончено...

Парень, однако, мялся, не принимал брошенный ему «канат».

— Мы даем тебе шанс... Ты можешь продолжать даже работу в подполье. Но раз в неделю — один раз — будешь встречаться со мной. Ну?

Нет. Этот не переступил грани, он уже сделал свой выбор и заучено повторял, что не знал никаких подпольщиков, редко выходит из дому.

Тем не менее зондерфюрер встал из-за стола, отпер дверь.

— Иди домой и обдумай свое поведение... Через неделю зайдешь...

15 июля 1943 года комиссар Брандт докладывал комиссару Майснеру: «В районе предполагаемой выброски десанта никого обнаружить не удалось. Советские самолеты над указанным районом не появлялись».

А еще через день стало известно, что русские перенесли наступление на другой участок фронта...

И Виктор Николаевич Агапов рассказывает:

— Я тогда шел на крайний риск, вообще с подпольщиками я в прямую связь никогда не вступал — только через Большую землю, хотя находился от них в двух шагах. Но тут времени для раздумий не оставалось... Срыв операции я наметил по двум направлениям. Послал через линию фронта нарочного с сообщением о том, что дата выброски десанта и опознавательные знаки немцам известны, прошу не допустить провала. С другой стороны, надо было предупредить подпольщиков — вот я и приволок в полицию того парня,

«побеседовал» с ним. Расчет у меня был, что парень, вернувшись домой, расскажет о нашем разговоре своим товарищам и десант они встречать не пойдут, поскольку немцы их засекли. А что парень этот не подведет, я понял с первых минут вопроса.

— А ефрейтора вы для чего взяли?

— Ну, как для чего? Для надежности. Во-первых, приди я один, это показалось бы неправдоподобным, во-вторых, парень мог от меня сбежать по дороге — что бы я стал тогда делать? Не стрелять же мне в него. А тут я ничем не рисковал. Ефрейтор меня не знает: что за офицер, какой офицер, к тому же пришли мы не в гестапо, а в полицию: пусть он меня в случае чего там ишет!..

Я беседуя с Виктором Николаевичем, с тем, который в Таганроге «продолжил» карьеру Георга Бауэра, прерванную на станции Чир в тот самый день, когда Георг Бауэр с отпускным удостоверением в кармане был захвачен в плен советскими солдатами...

Виктору Николаевичу было тогда, в 1943 году, всего двадцать лет, и это поразительно, как маль-

чишка без всякого особого опыта перехитрил кадровых немецких контрразведчиков. И не только перехитрил: в Москве его работу по эффективности приравняли к действиям целой дивизии.

Конечно, я как только встретился с Виктором Николаевичем сразу же в него «вцепился» — он был для меня драгоценной находкой, тем живым «легендарным героем», о котором мечтает каждый писатель... Впервые я услышал о нем в Краснодаре, но еще в Таганроге, разбирая гестаповские архивы, не раз встречал имя Бауэра — и когда однажды спросил кто этот Бауэр и какова его дальнейшая судьба, мои собеседники сперва переглянулись, потом рассмеялись: «Да он же ваш земляк, живет в Москве...».

...Перед тем как уйти в немецкий тыл, в неизвестность, Агапов заполнил анкету. Послужной его список занял две строки: «С 1.IX 1931 по 22.VI 1941 — учащийся средней школы, с 22.VI 1941 — в рядах РККА». В анкете «предисторию» отразить невозможно: кому интересно, что в школе, готовясь к будущей войне, он занимался в кружке Осоавиахима,

увлекся военной химией, а весной 41-го года, окончив десятый класс, задумал поступить на бронетанковый факультет потому, что считал эту специальность наиболее «злой, бодренной».

Обратили внимание на графу: «Владею немецким языком (говорю, читаю, пишу) без словаря, свободно».

Эта графа «подкупила» и райвоенкома, когда Агапов 22 июня пришел проситься на фронт. Его направили на курсы военных переводчиков сначала в Киев, затем в Орск, где он проучился до декабря. На курсах он был самым младшим по возрасту, но по «спецподготовке» вскоре обогнал «стариков» — недавних вузовских и школьных преподавателей, и командование решило оставить его при курсах на преподавательской должности. Но в это время Агапов получил из дома письмо: родители извещали о том, что на Украине, в боях с немецкими фашистами, погиб его старший брат. Собственно, вся их семья воевала. Дядя записался в ополчение (он погиб под Москвой), старшая сестра

Продолжение на 4-й стр.

